

[Bomholt.]

Gennem et saadant Centralkontor kan der ske Udskillelse af uheldige asociale Individuer, saaledes som det nu sker gennem Centralkontoret i København, og saa vidt jeg kan skønne, er det baade kulturelt og moralsk af stor Værdi at faa disse Individuer udskilt fra den almindelige Arbejdsløsheds Strøm, at faa dem underkastet særegne Betingelser og Forhold, saaledes at de i hvert Fald ikke ødelægger andre Mennesker og maaske selv faar bedre Udviklingsmuligheder.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa Bestemmelsen i § 8, hvor det hedder, at der kan oprettes særlige Opholds- og Soverum for unge under 21 Aar. En saadan Bestemmelse kan faa Betydning. Der er ganske vist delte Erfaringer paa dette Omraade, men jeg hælder ud fra min Erfaring til den Anskuelse, at det kan have sin Værdi at faa udskilt de unge og at faa dem undergivet en ganske speciel kulturel Opdragelse.

Det er naturligvis ikke Meningen, at Inspektøren skal være Diktator, men han skal være en Hjelper, der søger at tilvejebringe de bedst mulige Forhold under Hensyntagen til de foreliggende Omstændigheder. Et tilsvarende Inspektorat har man paa mange andre Omraader. Hvorfor skal vi ikke drage lige saa stor Omsorg for Mennesker som for Maskiner?

Hvis de bestaaende Herberger skal ombygges eller nymonteres, eller hvis nye Herberger skal oprettes, saa ydes der Tilskud fra Stat og Amtskommune, hvorved Opgaven bliver overkommelig. Det vil ikke være rigtigt at lade den enkelte Kommune bære alle Udgifterne til dette vandre Klientel, det er jo i ringe Grad Kommunens egne Børn, det her drejer sig om. Ligeledes opretholdes Driften af Herbergerne ved økonomisk Samvirken mellem Stat, Amtskommune og Kommune.

Jeg vil meget gerne understrege, at der overfor de private filantropiske Herberger ydes særlige Begunstigelser. Det er nemlig saaledes i Henhold til Forslaget, at almindelige Herberger faar to Trediedele af deres Driftsudgifter dækket, medens de private Herberger faar tre Fjerdedele dækket. Altsaa, det filantropiske Arbejde kan fortsætte som hidtil, hvorfor ogsaa de mest betydende Institutioner og Herberger har sluttet sig til Forslaget gennem det forbedrende Udvalgsarbejde. Sagen er den, at de filantropiske Institutioner ikke kan overkomme Forholdene ved egne Kræfter; dette Arbejde, som udføres og paaskønnes

udført, maa suppleres i tilstrækkeligt Omfang.

Betydningsfuld er ogsaa den Tilføjelse, som den højtærede Socialminister har givet Forslaget i § 7, Stk. 2, hvor det hedder, at der skal udarbejdes Regler for Samarbejde mellem Herberger og Arbejdshjem, ved hvilken Ordning man søger at drage visse arbejdsløse ind i ordentlige og betryggende Forhold.

Gennem det Udvalgsarbejde, vi har haft, er det ikke lykkedes at opnaa Enstemmighed om Lovforslaget, idet det konserverative Folkeparti skyder sig ind under, at Løsningen af Herbergsforholdene skal vente, indtil de øvrige Socialreformforslag kan vedtages. Jeg har tidligere argumenteret imod denne forkerte Opfattelse og har bemærket, at der her er et Hul i Loven, der skal udfyldes, et nyt Omraade, paa hvilket der skal lovgives, og dette Omraade kan ikke uden videre sammenstilles med de Omraader, som den øvrige Socialreform dækker.

Med Hensyn til Venstre er der neppe indenfor Socialdemokratiet nogen Overraskelse over, at dette Parti ikke har villet støtte Forslaget. De Mennesker, det her drejer sig om, har jo ikke Ejendomsskatte, der skal ophæves, de stilles ikke lige med den efter Venstres Opfattelse saakaldt primære Del af Befolkningen, skønt man dog skulde tro, at de var mere kriseramte end de fleste andre, saa ramte, at de faktisk indtil videre er slaaet ud. Overfor alle de Façademeninger og al den Parademoral, der fra Venstres Side kan stilles paa Benene, fastholder vi imidlertid Forslagets reelle Enkeltheder og ønsker det vedtaget. Der bør maaske ogsaa i denne Forbindelse gøres opmærksom paa, at de arbejdsløse i en saadan Situation bør rette deres Protest imod den rette Side i denne Sal. De arbejdsløse, der demonstrerer ud fra deres Fortvivlelse, burde forstaa, at Socialdemokratiet i Virkeligheden her understøtter deres Krav, saa godt som det er gør ligt, og at det ikke er vor Skyld, dersom disse Krav nedstemmes.

Forslaget gaar nu formentlig efter Afstemningen — hvis ikke der skulde ske Mirakler — videre til „De Gamles By“, og det skal da vise sig, hvor vidt den politiske Aareforkalkning der er fremskredet.

Inger Gautier Schmit: Berettigelsen til at gennemføre det foreliggende Lovforslag skulde jo være denne, at der fandtes for faa Herberger, for faa Sengesteder til den arbejdsløse og omrejsende Skare af yngre og ældre, som søger Logi. Men efter hvad